

Ze sbírek muzea: Fidlovačka

V souvislosti s probíhající výstavou „*Před oponou za oponou*“ představujeme obuvnické hladítko na kůži. Používalo se zejména na vyhlazení boků podešví či podrážek. Jaký má tento předmět vztah k českému divadlu? Procesu hlazení se lidově říkalo fidlování, nástroji samotnému pak fidlovačka. Toto označení přešlo i na jarní lidovou slavnost pořádanou pražským ševcovským cechem v Nuslích. Scénu z této slavnosti začlenil Josef Kajetán Tyl do své divadelní hry *Fidlovačka aneb Žádný hněv a žádná rvačka*. Hra by asi zapadla, kdyby se v ní poprvé neobjevila píseň *Kde domov můj*, která se později stala národní hymnou.

Naše muzejní fidlovačka náleží do široké kolekce obuvnických nástrojů původně patřících blíže neznámému místnímu ševci. Souhrn předmětů se dochoval v úplnosti. Najdeme zde například šídla, temováky, knejpy, průrazníky, ševcovskou smůlu, ševcovská kopyta nebo třeba dřevěné floky, což jsou malé kuličky, které se jako hřebíčky natloukaly zespod obuvi a sloužily ke zpevnění podrážky. Floky pro svou nízkou cenu vešli do lidového slovníku slovním spojením „Nemám ani floka“, tj. jsem bez peněz.

Martin Hůrka

Říčanský Kurýr 2015/12